

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1307/24
27.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгана Ћесаровића, председника већа, др Миодрага Мајића и Весне Лукачевић, чланова већа, са вишим саветником Снежаном Доганџић, записничаром, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ и кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322 став 3 у вези става 1 и 2 КЗ у вези са чланом 30 КЗ, одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К бр.29/24 од 10.7.2024. године, након одражане јавне седнице већа, у смислу члана 447 ЗКП, дана 27.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, па се пресуда Вишег суда у Београду К бр.29/24 од 10.7.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.29/24 од 10.7.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ и кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322 став 3 у вези става 1 и 2 КЗ у вези са чланом 30 КЗ, па суд окривљеном АА, применом наведене законске одредбе и чланова 1, 4, 42, 45, 54 КЗ, претходно утврђује: -за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ из тачке 1 изреке пресуде казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца, као и чланова 56 и 57 КЗ, - за кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322 став 3 у вези става 1 и 2 КЗ у вези са чланом 30 КЗ из тачке 2 изреке пресуде казну затвора у трајању 1 (једне) година и 1

(једног) месеца, те га суд даљом применом одредби чланова 60 и 63 КЗ, осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп бр.2/24 од 5.1.2024. године, који му се рачуна од 3.1.2024. године када је лишен слободе, који је последњи пут продужен решењем Вишег суда у Београду К бр.29/24 – Кв бр.2617/24 од 21.6.2024. године, па до 10.7.2024. године, када је према окривљеном укинута притвор и када му је одређена мера забране напуштања стана уз електронски надзор, с тим да ће се време проведено на мери забране напуштања стана уз електронски надзор урачунати у казну.

Према окривљеном АА, на основу члана 246а став 5 у вези члана 87 КЗ, изриче се мера безбедности одузимања предмета – опојне дроге канабис, укупне нето масе 1,87 грама, која садржи ТХЦ у масеном уделу већем од 03%, опојне дроге канабис укупне нето масе 15,02 грама, која садржи ТХЦ у масеном уделу већем од 0,3%, опојне дроге амфетамин са кофеином укупне нето масе 4,56 грама, опојне дроге канабис укупне нето масе 0,95 грама, која садржи ТХЦ у масеном уделу већем од 0,3% и 5 таблета МДМ-а ((+)-н, а-dimetil-3,4- (metilendioksi)fenetilamin) укупне нето масе 2,16 грама.

Окривљени се обавезује да накнади трошкове кривичног поступка и паушала, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења, о којима ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Против наведене пресуде, жалбу је изјавио јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, битне повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи наведену пресуду, тако што ће окривљеном АА изрећи казну затвора у дужем временском трајању.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјавио је бранилац окривљеног АА, адвокат Петар Зрелец, са предлогом да Апелациони суд у Београду закаже седницу на коју ће позвати браниоца АА, те да након разматрања жалбе Вишег јавног тужилаштва у Београду, као и одговора на жалбу, донесе пресуду којом ће одбити жалбу Вишег јавног тужилаштва у Београду и потврдити пресуду Вишег суда у Београду К бр.29/24 од 10.7.2024. године.

Јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж бр. 1386/24 од 26.12.2024. године, предложио да се жалба Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктж бр.39/24 од 26.11.2024. године, против пресуде Вишег суда у Београду К бр.29/24 од 10.7.2024. године усвоји као основана, побијана пресуда укине и списи предмета врате првостепеном суду на поновно суђење или да се преиначи и окривљеном АА, због извршених кривичних дела, изрекне казна затвора у дужем временском трајању.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у

Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Зрелец Петра, на којој је размотрио целокупне списе, па је након разматрања навода и предлога из жалбе, а имајући у виду и мишљење јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду из напред цитираног поднеска, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка и указује да су разлози наведени у пресуди нејасни и у знатној мери противречни, па се самим тим не могу прихватити ни чињенични ни правни закључци првостепеног суда.

Изнете жалбене наводе Апелациони суд у Београду оцењује као неосноване, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривично-правној ствари, изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, док образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама из којег се поуздано закључује да је окривљени АА извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ, при чему је првостепени суд правилно утврдио све одлучне чињенице и то како оне које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињенице које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеном кривичном делу, о чему су дати јасни, уверљиви и непротивречни разлози, које у свему правилно прихвата и Апелациони суд у Београду, при чему првостепени суд током поступка ничим није повредио одредбе законика у кривичном поступку, а што би било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП и указује да суд није применио одредбу члана 419 став 1 ЗКП, у којој се наводи да суд може заснивати пресуду само на доказима који су изведени на главном претресу, имајући у виду да суд није извео, нити извршио увид у доказ који се односи на претрес стана окривљеног, па је нејасно на основу чега се на исти позива у образложењу пресуде, наводећи да у стану окривљеног нису пронађени предмети кривичног дела.

Супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, закључак првостепеног суда да у стану окривљеног ништа није пронађено што би указивало на продају опојне дроге, односно евентуално предмети кривичног дела, произилази из исказа полицијских службеника који су испитани током поступка, те изјавили да ни код самог окривљеног, ни код њега у стану у коме је извршено претрењс од стране полицијских службеника нису пронађени ни средство за меревање опојних дрога, као што су вагица за прецизно мерење, ни супстанце попут парацетамола или кофеина, за које је општепознато да служе за увећање масе опојне дроге амфетамин, као и докази који би указали на потенцијалног купца или купце опојних дрога.

Такође се жалбом јавног тужиоца указује да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, будући да су разлози пресуде нејасни и у знатној мери противречни, обзиром да је суд неправилно применио одредбу члана 152 ЗКП и није ценио доказ - налаз и мишљење вештака информатичке струке мр Саше Крстића, а што је било од одлучног значаја за доношење законите и правилне пресуде. Истиче се да је би суд, да је извео доказ - налаз и мишљење наведеног судског вештака и да га је правилно по одредбама ЗКП ценио, дошао до закључка да је окривљени имао комуникацију која се односила на продају опојне дроге, односно да је био у комуникацији и са потенцијалним купцима, а које поруке недвосмислено доказују да је окривљени неовлашћено ради продаје држао опојну дрогу. Тужилаштво је мишљења да су наводи које суд истиче у образложењу пресуде неправилни из разлога што се мобилни телефони могу сматрати уређајима за аутоматску обраду података у смислу члана 152 став 3 ЗКП, те суд може наложити њихово претресање у смислу одредби члана 155 ЗКП али се истовремено може и наредбом јавног тужиоца у мање сложеним ситуацијама одредити вештачење мобилног телефона и његовог садржаја, као што је случај у овом поступку, а што је сагласно правном схватању Врховног суда Србије датом у пресуди Кзз.бр. 138/2023. Даље, имајући у виду да је одредбом члана 113 став 1 ЗКП прописано да ће орган поступка одредити вештачење када је за утврђивање или оцену неке чињенице потребно стручно знање, а у конкретном случају је јавни тужилац, као овлашћени орган у овој фази поступка, у складу са одредбама ЗКП, донео наведену наредбу којом је одредио вештачење телефона, тужилаштво сматра да су наводи првостепеног суда да се у конкретном случају ради о претресању из члана 152 став 3 ЗКП неправилни и неосновани.

Међутим, супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд имао у виду да је оптужним актом ВЈТ у Београду предложено да се током доказног поступка изврши увид у налаз и мишљење судског вештака за област информационе технологије Саше Крстића од 19.01.2024. године али је нашао да се такав налаз и мишљење не може користити у поступку и сматрати законитим доказом, те исте није ни ценио, дајући своје разлоге на страни 11 побијане пресуде. Наиме, правилно је закључио првостепени суд да, како је одредбом члана 152 став 3 ЗКП прописано да се претресање уређаја за аутоматску обраду података и опреме на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, могуће само на основу наредбе суда, уз могућност да се по потреби ангажује стручно лице, а да је према стању у списима предмета утврђено да је горе поменуто вештачење од стране сталног судског вештака Саше Крстића извршено на основу наредбе за информатичко вештачење ВЈТ у Београду Кти.бр. 2/24 од 09.01.2024. године, дакле без претходног издавања наредбе суда за претресање мобилног телефона окривљеног, што је неопходно сходно одредби члана 152 став 3 ЗКП, то се по правилном налажењу првостепеног суда, предметни налаз и мишљење сталног судског вештака информационе технологије Саше Крстића од 19.01.2024. године, не може користити као доказ и на истом се не може заснивати одлука суда у овој кривично-правној ствари, имајући у виду да је сачињен супротно одредбама Законика о кривичном поступку,

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања и указује да је суд правилно ценио доказе када је нашао да је окривљени држао предметну опојну дрогу која је од истог и одузета али да је погрешно

ценио одлучне чињенице које су од значаја за правилно закључивање из којих разлога је окривљени држао предметну опојну дрогу, те је суд на тај начин неправилно утврдио чињенично стање, а последично и погрешно правно квалификовао кривично дело, из којих разлога је побијана пресуда заснована на погрешно утврђеном чињеничном стању. Тужилаштво сматра да су наводи одбране окривљеног, којима је суд поклатио веру у делу у коме наводи да је опојну дрогу држао за сопствену употребу, да од средње школе свакодневно конзумира опојну дрогу марихуану, те да понекад користи друге врсте опојних дрога, односно амфетамин "ексери" и кокаин, као и да је критичном приликом за сопствене потребе купио већу количину марихуане, а да је амфетамин и МДМА добио бесплатно, усмерени на избегавање односно на умањење кривичне одговорности, будући да приликом психијатријског вештачења код окривљеног није индикуван синдром зависности од опојних дрога, а који би, по ставу тужилаштва, био неминован да је окривљени заиста користио опојну дрогу у мери у којој он то наводи у својој одбрани. Наиме, из налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатра др Бојане Кеџман произилази да се окривљени у време критичног догађаја налазио у стању благе омамљености марихуаном али без клиничких симптома зависности, те му зато мера безбедности медицинског карактера није потребна. Такође, тужилаштво сматра да је суд погрешно ценио одлучне чињенице које су од значаја за правилно закључивање, а које се тичу субјективног елемента бића кривичног дела умишљаја које обухвата радњу и објект радње кривичног дела и код окривљеног је, насупрот оцени суда, постојала намера држања опојне дроге у циљу продаје, а ово објективно обележје се утврђује на основу објективних околности, а које се у овом случају односе на различитост и делимичну размереност опојне дроге. Осим тога, неопходно је било да суд као доказ цени и садржај телефонских порука мобилног телефона који користи окривљени АА, а који датирају дужи период пре критичног догађаја.

Ценећи жалбене наводе јавног тужиоца, којима се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, наводећи да је погрешан закључак првостепеног суда да је пронађена опојна дрога код окривљеног била намењена за његову сопствену употребу, Апелациони суд у Београду је исте оценио неоснованим, из разлога што је првостепени суд приликом доношења побијане пресуде правилно и потпуно утврдио чињенично стање, када је нашао да је окривљени АА извршио кривично-правне радње ближе наведене у изреци побијане пресуде.

Наиме, оно што је у току овог кривичног поступка било спорно јесте да ли је окривљени предметну опојну дрогу држао ради даље продаје, како му се то оптужницом јавног тужиоца ставља на терет или је иста, како је то сам окривљени у својој одбрани навео, била намењена његовој личној употреби.

Испитујући ову чињеницу, а имајући у виду све изведене доказе, као и околности самог случаја, правилно је, по оцени овога суда, првостепени суд утврдио да је окривљени АА неовлашћено држао опојну дрогу за сопствену употребу, а не ради даље продаје.

Наиме, за свој закључак да се у конкретном случају кривично-правним радњама окривљеног не стичу битни елементи извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, које му је у овом кривичном поступку стављено на терет оптужним актом јавног тужиоца већ да се

у конкретном случају кривично-правним радњама окривљеног стичу елементи кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ односно да је окривљени опојну дрогу марихуана нето масе од 15,02, 1,87 и 0,95 грама, опојну дрогу амфетамин укупне нето масе 4,56 грама и 5 таблета опојне дроге МДМА, неовлашћено држао за сопствену употребу, а не ради даље продаје, првостепени суд је у образложењу пресуде дао јасне, аргументоване и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, као другостепени. Наиме, и по налажењу овога суда, ни један изведени доказ током овог кривичног поступка, не указује на намеру окривљеног да предметну опојну дрогу стави у промет, а како је то наведено у оптужном акту јавног тужиоца.

Правилно је првостепени суд прихватио одбрану окривљеног који у својој одбрани на главном претресу није спорио да је предметну опојну дрогу кривичног приликом неовлашћено држао за сопствену употребу, да опојну дрогу марихуана конзумира свакодневно још од средње школе, што по правилном налажењу првостепеног суда имајући у виду његову старосну доб, указује на то да то чини већ дужи низ година, а да понекад користи и остале опојне дроге у које спадају амфетамин “ексери” и кокаин, као и одбрану окривљеног изнетој у претходном поступку, да је критичном приликом за сопствене потребе купио већу количину марихуане, обзиром да исту конзумира свакодневно још од средње школе, а да је опојне дроге амфетамин и МДМА, за које опојне дроге је у допуни своје одбране са главног претреса навео да их користи понекад, добио бесплатно од истог лица од кога је купио горе поменути марихуану, из разлога што је критичном приликом купио већу количину марихуане али и како би исте пробао.

Стога је правилно првостепени суд закључио када је овакву одбрану окривљеног прихватио, оценивши је као искрену, уверљиву и сагласну са осталим изведеним доказима, уједно као одбрану која ниједним доказом од стране тужилаштва није компромитована, нити доведена у сумњу.

Ово посебно при чињеници да из налаза и мишљења судског вештака Бојане Кецман, који је суд правилно прихватио, произилази да је окривљени, у време извршења предметног кривичног дела за које је оглашен кривим, налазио у стању благе омамљености марихуаном, услед чега се његове способности схватања значаја дела, као и могућности управљања поступцима биле смањене али не битно, те да с обзиром да код окривљеног није установљена душевна болест, душевна заосталост, привремена душевна поремећеност, токсикоманска зависност од неке психоактивне супстанце, мера безбедности медицинског карактера није индикована.

И по оцени овог суда, супротно жалбеним наводима, чињеница да у конкретном случају није предложено лечење не значи да окривљени није корисник опојне дроге до те мере да исту набавља у предметним количинама ради сопствене употребе, а имајући у виду да из напред наведеног налаза и мишљења судског вештака Бојане Кецман, несумњиво произилази да је конзумација имала карактер навике, а што и по оцени овог суда потврђује наводе одбране окривљеног односно указује на правилан закључак првостепеног суда, да је одбрана окривљеног искрена у делу у коме је исти објаснио временски период коришћења предметне опојне дроге.

Даље, код окривљеног критичном приликом није пронађено средство за размеравање дроге - вагица за прецизно мерење, супстанце које служе за увећање масе опојне дроге и да претресом стана окривљеног нису пронађени било какви предмети кривичног дела за које се терети иницијалним оптужењем, те да ни у једном моменту ни једним изведеним доказом током поступка није указано на потенцијалног купца или купце опојних дрога.

Правилно првостепени суд налази да чињеница да је укупна количина опојне дроге марихуана нето масе од 15,02, 1,87 и 0,95 грама, амфетамин укупне нето масе 4,56 грама и 5 таблета МДМ, коју је неспорно предметном приликом окривљени код себе држао, била размерена тако да је опојна дрога марихуана нето масе 15,02 грама била упакована појединачно у 7 (седам) ПВЦ пакетића, 1,87 грама у 1 (једном) ПВЦ пакетићу и 0,95 грама се налазило ван амбалаже, да је опојна дрога амфетамин укупне нето масе 4,56 грама била упакована у 1 (једну) ПВЦ кесицу и да је 5 (пет) таблета опојне дроге МДМ такође било упаковано у 1 (једну) ПВЦ кесицу, те је правилно утврдио да те околности нису довољне за несумњив закључак суда да су предметне опојне дроге марихуана, амфетамин и МДМ, биле намењене продаји, с обзиром да код окривљеног, сем наведених опојних дрога, није пронађен ни један предмет који би указивао да се бави продајом дроге, посебно ако се узме у обзир укупна количина код њега пронађена опојне дроге марихуана нето масе 15,02 грама, 0,95 грама, амфетамин 4,56 грама и 5 (пет) таблета опојне дроге МДМ, које по правилном налажењу првостепеног суда, имајући у виду наводе одбране окривљеног да до средње школе свакодневно конзумира опојну дрогу марихуана, те да понекад користи и друге врсте опојних дрога, попут опојне дроге амфетамин и тзв. "ексера", то су потпуно у склопу наведеног, одрживи наводи одбране да је пронађена количина опојних дрога, пронађених код окривљеног, била намењена за његову сопствену употребу и у конкретном случају окривљеном могла да послужи за подмиривање његових потреба за тим опојним дрогама, за неки релативно кратак временски период, при чему такође није доказано ни то да новчани износ од 61.240,00 динара и 140 евра, који је окривљени критичном приликом имао код себе, потичу од опојне дроге, имајући у виду како висину овог новчаног износа, тако и околност да је окривљени, приликом изношења личних података пред јавним тужиоцем, навео да од обављања послова обезбеђена остварује месечне приходе од око 700 евра и потом у своју одбрану истакао да новац у износу од 61.240,00 динара потиче управо од зараде коју је остварио радом на пословима обезбеђења, коју му је исплатио послодавац ББ истог дана када се и догодио спорни догађај описан у оптужењу, а да новчани износ од 140 евра представља новац који је добио на поклон за Нову годину.

Правилно је првостепени суд чињенично стање везано за време, место и начин извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ, утврдио, пре свега из одбране окривљеног, који није спорио да је у време, на месту и на начин како је оглашен кривим, неовлашћено држао у мањој количини за сопствену употребу супстанце које су проглашене за опојну дрогу и то опојну дрогу марихуану нето масе од 15,02, 1,87 и 0,95 грама, опојну дрогу амфетамин укупне нето масе 4,56 грама и 5 таблета опојне дроге МДМА, обзиром да је у том делу поткрепљена са исказима сведока полицијских службеника ВВ и ГГ, као и изведеним писменим доказима наведеним на страни 13. побијане пресуде, а које је све доказе правилно првостепени суд прихватио као валидне, с обзиром да су сачињени од стране

овлашћених службених лица у надлежном државном органу, а имајући у виду да нису оспорене од стране странака у току поступка, те да њихова доказна снага није доведена у сумњу, као и записником о физичко-хемијском вештачењу бр. 234-6-11/2024 НЦКФ од 04.01.2024. године, те налазом и мишљењем судског вештака неуропсихијатра др Бојане Кеџман од 14.01.2024. г

Стога је правилно првостепени суд, насупротив жалбеним наводима јавног тужиоца, стао на становиште да није доказано да је окривљени АА извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, будући да и по оцени овог суда, тужилаштво током овог кривичног поступка није на несумњив начин доказало да је окривљени неовлашћено, ради продаје држао предметну опојну дрогу, с обзиром да поред чињенице да је код окривљеног пронађена опојна дрога у наведеној количини, није пружио доказе да се ради о кривичном делу из члана 246 став 1 КЗ, будући да чињеница да је предметна опојна дрога у одређеној количини и начину паковања пронађена код окривљеног и по оцени овог суда не указује нужно на то да је окривљени исту наменио даљој продаји, а која чињеница ни на који начин, односно нити једним доказом током поступка није учињена извесном, будући да место проналажења опојне дроге и сам начин њеног паковања, сами по себи, а у недостатку других доказа, не могу са несумњивом сигурношћу указивати да су се у конкретном случају у радњама окривљеног стекла сва битна обележја кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ.

При томе, имајући у виду да законодавац није прецизно дефинисао појам “мања количина”, већ суд у сваком конкретном случају, у зависности од околности, цени да ли се ради о мањој количини, правилно је првостепени суд стао на становиште да се предметна количина опојне дроге марихуана нето масе 15,02 грама, 1,87 грама и 0,95 грама, амфитамин укупне нето масе 4,56 грама и (пет) таблета МДМ, може сматрати мањом количином која је, како је то правилно током поступка првостепени суд утврдио, била намењена личној употреби окривљеног.

Стога је правилно првостепени суд, не дирајући у идентитет оптужнице, изменио чињенични опис и правну квалификацију дела, правилно налазећи да је на основу спроведеног доказног поступка на несумњив начин утврдио да су се у радњама окривљеног АА, стекла сва битна обележја бића кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ, извршеног на начин, на месту и у време ближе описано у изреци пресуде, за који закључак је у образложењу ожалбене пресуде дао јасне, детаљне и за овај суд у свему прихватљиве разлоге, док се жалбени наводи јавног тужиоца, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да је иста неправилна јер се истом не може постићи општа сврха изрицање кривичних санкција. Указује се да чињеницу да је кривично дело из члана 322 став 3 у вези са ставом 1 и 2 КЗ остало у покушају, суд не би требало да узме у обзир као основ за ублажавање казне, будући да је то само могућност суда, а не и императивна одредба, те да је у конкретном случају умишљај окривљеног био усмерен да полицијске службенике спречи у вршењу службене радње, а да у својој намери није успео само из разлога јер је био савладан од стране полицијских службеника. Нејасно

је у ком смислу се окривљени коректно држао у току поступка односно у чему се та коректност састоји, па у том смислу тужилаштво сматра да се ова околност, оцењена сама за себе, без навођења конкретних разлога, не може узети као олакшавајућа околност. Такође, суд је навео да је приликом одмеравања казне узео у обзир и степен кривице окривљеног, те стога тужилаштво указује на чињеницу да је окривљени био у стању смањене урачунљивости до степена битног али не и битно, будући да се у време критичног догађаја налазио у стању благе омамљености марихуаном, а која чињеница указује управо на неодговорно и безобзирно понашање окривљеног и то у стању у које је сам себе довео. Даље се истиче да је суд као олакшавајућу околност узео чињеницу да окривљени није раније осуђиван и да се против њега не води други кривични поступак, међутим, по ставу тужилаштва, неоправданост узимања неосуђиваности при одмеравању казне огледа се и у чињеници да неосуђиваност учиниоца не чини кривично дело мање друштвено опасним, нити га таква околност чини посебно лаким. Такође се указује да је суд погрешно оценио да нема отежавајућих околности у конкретно случају на страни окривљеног, имајући у виду да је окривљени ради продаје држао различите врсте опојних дрога, која околност је морала у знатно већој мери да се одрази на врсту и висину изречене кривичне санкције, па кривична санкција коју је суд изрекао није правилна односно није адекватна, праведна и сразмерна тежини учињеног кривичног дела.

Испитујући побијану пресуду у погледу одлука о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду је утврдио да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА за извршено кривично дело, од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је кривично дело из члана 322 став 3 у вези става 1 и 2 КЗ у вези са чланом 30 КЗ остало у покушају, чињеницу да до сада није осуђиван, чињеницу да се пред судом држао коректно и испољио искрено кајање, степен кривице, чињеницу да је у време извршења предметног кривичног дела његова урачунљивост била смањена али не битно, старосну доб окривљеног и чињеницу да оштећени нису истакли имовинско правни захтев, док отежавајућих околности на страни окривљеног суд није нашао. Првостепени суд је, имајући у виду побројане олакшавајуће, у одсуству отежавајућих околности, правилно окривљеном претходно утврдио појединачне казне и то применом одредби чланова 1, 4, 42, 45 и 54 КЗ за кривично дело из члана 246 став 1 КЗ – казну затвора у трајању 4 (четири) месеца, а применом одредби чланова 1, 4, 42, 45, 54, 56 и 57 КЗ, за кривично дело из члана 322 став 3 у вези става 1 и 2 КЗ у вези са чланом 30 КЗ - казну затвора у трајању од 1 (једне) године 1 (једног) месеца и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од од 1 (једне) године и 3 (три) месеца, у коју му је правилно урачунао време које окривљени провео у притвору, а који му се рачуна од 03.01.2024. године па до 10.07.2024. године, када је према окривљеном укинут притвор и одређена мера забране напуштања стана уз електронски надзор, с тим да ће се време проведено на мери забране напуштања стана уз електронски надзор урачунати у казну, за шта је у образложењу пресуде првостепени суд дао разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд као другостепени, а који се жалбеним наводима јавног тужиоца не доводе у сумњу.

По налажењу Апелационог суда у Београду а имајући у виду тежину учињених кривичних дела, степен кривице окривљеног, као и околности под којима су предметна кривична дела извршена, управо изреченим казнама затвора ће се у потпуности

остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом члана 42 КЗ у оквиру опште сврхе кривичне санкције из члана 4 став 2 КЗ.

Са напред наведених разлога, на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Снежана Доганџић,с.р.

Председник већа-судија
Драган Ћесаровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић